

Ο Παναής ο αλειτούργητος και η καμπάνα - Αληθινή ιστορία

/ [Θαύματα και θαυμαστά γεγονότα](#)

Image not found or type unknown

- Τά 'μαθες, παπού; Από 'δῶ κι ἐμ πρὸς τὰ μαγαζιά θ' ἀνοίγουν καὶ τὶς Κυριακές.
- Τί λές, παιδάκι μου, στύλωσε με ἀπορία καὶ ἔκπληξη τὰ γεροντικά, θολωμένα ἀπ' τὰ χρόνια μάτια του πάνω στὸν ἐγγονό του ὁ μπαρμπα-Δημητρός.
- Ναί, παπού, εἶναι ἀπόφαση τοῦ Ὑπουργοῦ.
- Ἄλλο καὶ τοῦτο. Καὶ γιατί, μαθές, αὐτό; Πῶς τοῦ 'ρθε νὰ βγάλει τέτοια ἀπόφαση;
- Εἶναι νόμος τοῦ κράτους, παπού. Κάποιες Κυριακές τὸ χρόνο τὰ καταστήματα μποροῦν νὰ παραμένουν ἀνοιχτά, νὰ πηγαίνει ὁ κόσμος νὰ ψωνίζει.
- Δηλαδή, θές νὰ πείς, θὰ χτυπᾶ ἡ καμπάνα τὸ πρωί, καὶ ὁ κόσμος θὰ βγαίνει γιὰ τὴν ἀγορά;

- Ἔ, κάπως ἔτσι...

Κούνησε τὸ κεφάλι του λυπημένος ὁ γέροντας. Χαμήλωσε κουρασμένο τὸ βλέμμα του, ἔμεινε γιὰ λίγο σκεπτικός, κι ἔπειτα, χωρὶς νὰ τὸ σηκώσει πάλι, μονολόγησε:

- Δὲν πᾶμε καλά. Τὸ λέω ἐγώ. Θὰ μᾶς χάσει ὁ Θεός!

Καὶ βύθισε πιότερο τὸ κεφάλι στὸ στέρνο του.

- Παππού, θυμᾶσαι - τὸν ἔβγαλε ἀπ' τὸν μελαγχολικό του βυθισμό ὁ ἐγγονός - θυμᾶσαι ποὺ ἐρχόμασταν μέρες Πάσχα στὸ χωριό, ὅταν ἤμουν στὸ Δημοτικό, κι ἔτρεχα μὲ τὰ ἄλλα παιδιὰ ποιὸς θὰ χτυπήσει τὴν καμπάνα Μ. Παρασκευή, ὅλη τὴ μέρα πένθιμα, καὶ μετὰ, τὴν Ἀνάσταση...; Τί γινόταν τότε!... Ἔ, θυμᾶσαι;

- Ἄχ, καλό μου παιδί, ἐσὺ μόνο αὐτὸ θυμᾶσαι! Φυσικὸ εἶναι. Στὴν πόλη μεγάλωσες, δὲ νογᾶς τί θὰ πεῖ ὁ ἦχος τῆς καμπάνας. Γιὰ μᾶς στὸ χωριὸ τὰ χρόνια ἐκεῖνα ξέρεις τί ἦταν ἡ καμπάνα; Ὅλη ἡ ζωὴ μας μὲ τὴν καμπάνα κυλοῦσε. Θεὸς χαρά, θεὸς γάμος, θεὸς πανηγύρι, θεὸς θλίψη καὶ πένθος, κίνδυνος, φωτιά, μάζωξη τοῦ χωριοῦ στὴν πλατεία, ὅλα μὲ τὴν καμπάνα σημαίνονταν. Μὲ τὴν καμπάνα τῆς ἐκ κλησιᾶς. Καταλαβαίνεις τί θὰ πεῖ αὐτό; Ἡ ἐκκλησιὰ ἦταν ἡ μάνα μας, καὶ ἡ καμπάνα ἡ φωνή της. Ἔτσι τὴ νιώθαμε, γιόκα μου. Μιλοῦσε ὁ ἦχος της. Μὲ πιάνεις; Μιλοῦσε... Νά, τώρα δά, μοῦ ῥθε στὴ σκέψη καὶ ὁ Παναῆς...

- Ποιὸς εἶπες, παππού;

- Ξέρεις τί θαῦμα ἔγινε μὲ δαῦτον τὸν ἄνθρωπο, παλληκάρι μου, μὲ τὴν καμπάνα; Σὰν τώρα θυμᾶμαι τὰ λόγια του, ποὺ μᾶς διηγίόταν στὴν πλατεία τοῦ χωριοῦ...

Ὁ Παναῆς, ποὺ λές, ἦταν φοβερὸς ἄνθρωπος. Ἀγρίμι σωστό. Ἀλειτούργητος καὶ ἀλιβάνιστος. Τσομπάνης πάνω στὸ βουνό, μὲ τὶς στάνες του καταγίνονταν ὀλοχρονίς. Τὸ πόδι του εἶχε χρόνια ὀλόκληρα νὰ τὸ πατήσει στὴν ἐκκλησιὰ. «Δὲν πατάω ἐγὼ στὸ μαγαζὶ τοῦ παπᾶ», ἔλεγε. Δὲν ξέρω, κάτι, φαίνεται, παλιά, μιὰ παραξήγηση, κι οὔτε ἀπ' ἔξω ἀπ' τὴν ἐκκλησιὰ δὲν ἤθελε νὰ περάσει, ἓνα σταυρὸ νὰ κάνει ὁ βλογημένος! Ἀλειτούργητος χρόνια καὶ ἀκοινώνητος, παιδί μου. Εἶχε ἀγριέψει τὸ πρόσωπό του. Κι ἀπ' τὴν κοινωνία μέσα ξεχωρίστηκε, σὰν - τί νὰ πῶ; - σὰν ἀφορεσμένος ἐκεῖ πὰ στὸ βουνό, ἀλάργα, στὶς στάνες...

Αὐτόν, ποὺ λές, τὸν Παναῆ, μιὰ μέρα τὸν εἶδαμε στὴν ἐκκλησιὰ. Κοιταχτήκαμε ἀναμεταξύ μας. Τί ἔπαθε ὁ Παναῆς; Τὸ κεφάλι χαμηλά, ἀξύριστο, ἄλουστο τὸ πρόσωπό του, κι οὔτε ποὺ τὸ σήκωνε μιὰ στάλα. Κάθισε σ' ὅλη τὴ λειτουργία καὶ μετὰ ἔφυγε σὰν κυνηγημένος. Καὶ τὴν ἄλλη φορὰ πάλι, καὶ πάλι. Πρῶτος στὴν ἐκκλησιὰ ὁ Παναῆς. Ἡμέρεψε τὸ πρόσωπό του. Γιὰ καιρὸ ὅμως δὲ μιλοῦσε. Μιλιά, σοῦ λέω. Ἔπειτα ἀπὸ καιρὸ μᾶς βρῆκε στὴν πλατεία. Τὸν φωνάξαμε γιὰ καφέ κι

ἐκεῖ μᾶς τὰ ἴπε ὅλα.

- Τί εἶπε, παππού;

- Σάν τώρα θυμοῦμαι τὰ λόγια του: «Τί ἴναι αὐτὸ ποῦ μοῦ γίνηκε, ὠρὲ παιδιά; Δὲν μπορῶ νὰ τὸ γροικῆσω. Μπορεῖτε σεῖς νὰ μοῦ τὸ ξηγήσετε; Ἦμαν, μαθές, πάνω κεῖ κι ἔβοσκα τὰ πρόβατα. Ἀπόβραδο, καὶ θὰ τὰ ἴμπαζα σὲ λίγο στὴ στάνη. Ἔκατσα μιὰ στιγμὴ στὸ χορτάρη, ἔτσι φρέσκο ποῦ ἴταν, Ἀπρίλης μήνας βλέπεις. Φύσαε στρωτὸ μαῖστράλη. Πεθαμένους ἀνάστεινε, τέτοια φουσηματιά. Ἔτσι μὲ ἴσχασε αὐτὸ τὸ ἀπόγι καὶ δὲν ἔλεα νὰ σηκωθῶ ἀπὲ ἐκεῖ. Καὶ τότε ἦταν... Ἦρθε στὴ αὐτιά μου ἡ καμπάνα. Ἦ καμπάνα τοῦ ἁῖ-Γιώργη, ἐδῶ, τῆς ἐκκλησιᾶς. Μπὰς καὶ πρώτη φορὰ τὴ γροικοῦσα; Κάθε μέρα δὲ χτύπαγε; Ἦ, σᾶς λέω, πρώτη φορὰ τὴ γροίκησα. Δηλαδή, πῶς νὰ σὴ τὸ πῶ, βάρεσε μέσα μου ὁ χτύπος, κατάλαβες; Τινάχτηκα πάνου. Για μὲνα βάραι ἡ καμπάνα, εἶπα. Για μὲνα! Τὸ ἴνωθα αὐτὸ τὸ πράμα, κατάλαβες; Κι ἀμέσως, σάν - τί νὰ πῶ; - σὰ λιβάνη νὰ μοῦ ἴρθε. Ἦπαθα, σοῦ λέω! Μὴ ἔπιασαν τὰ δάκρυα. Για μὲνα βάραι ἡ καμπάνα, ἔλεγα, για μὲνα! Νά, αὐτὸ ἔπαθα. Μπορεῖς τώρα σὺ νὰ τὸ ξηγήσεις;».

Αὐτὰ εἶπε ὁ Παναῆς. Καὶ τότε, ποῦ λές, γιόκα μου, σηκώθηκε ὁ γεροντότερος καὶ στάθηκε ἀναμεσὸ μας κι ἔδωσε ἐρμηνεία: «Αὐτὸ, χωριανοί, δὲν εἶναι τυχαῖο πράμα. Παναῆ, αὐτὴ δὲν ἦταν ἡ φωνὴ τῆς καμπάνας. Ἦταν ἡ φωνὴ τοῦ Θεοῦ! Κατάλαβες; Μὲ τὴ φωνὴ τῆς καμπάνας σοῦ μίλησε ὁ Θεός. Σοῦ ἴδωσε νόημα ὁ Θεὸς νὰ σὲ μπάσει στὴν ἐκκλησιᾶ. Πῶς σὺ σφυρᾶς καὶ μπάζεις τὰ πρόβατα στὴ στάνη; Ἦτσι καὶ ὁ Θεός. Καὶ τὸ ἴπιασες, Παναῆ, τὸ νόημα. Τὸ ἴπιασες! Καὶ δὲν εἶσαι τώρα ὁ ἀλειτούργητος καὶ ὁ ἀκοινώνητος. Κατάλαβες, αὐτὸ ἦταν».

- Αὐτὸ ἦταν, γιόκα μου. Ἦ καμπάνα! Καὶ τώρα μοῦ λές, θὰ σημαίνει τὴν Κυριακὴ τὸ πρῶν, καὶ ὁ κόσμος θὰ βγαίνει στὴν ἀγορὰ για ψώνια. Ἦχ, καὶ θὰ μᾶς χάσει ὁ Θεός, παλληκάρη μου. Τί νὰ πῶ, δὲν ξέρω...

Περιοδικό «Ο Σωτήρ»

Τεύχος 2093, 15-7-2014

Πηγή: xristianos.gr